

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Urbańska - Czarnasiak

Protokolant : stażysta Daria Włodarska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu R. R.

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2018r.

sprawy karnej:

J. W.

syna S. i H. z domu S.

ur. (...) w D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 lipca 2017 roku w miejscowości W. nieumyślnie spowodował wypadek komunikacyjny w ruchu lądowym, w ten sposób, że umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując na drodze krajowej (...) pojazdem mechanicznym tj. samochodem osobowym F. (...) nr rej. (...) zbliżając się do skrzyżowania z drogą powiatową (...) nie zachował wymaganej ostrożności oraz nie zachował prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem w efekcie czego uderzył w tył wykonującego manewr skrętu w prawo pojazdu P. (...) nr rej. (...) kierowanego przez E. G., w wyniku którego to zderzenia H. W. pasażerka samochodu F. (...) doznała obrażeń ciała określonych w art. 156 § 1 kk w postaci choroby realnie zagrażającej życiu to jest pęknięcie śledziony z krwawieniem do jamy otrzewnej, pęknięcia torebki wątroby złamania kości II – IV śródstopia prawego, złamania nasad łuku C2, złamania wyrostka poprzecznego L4, rany okolicy cięcia mostka

- tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

1. oskarżonego **J. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 /dwóch/ lat próby,
3. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby,
4. na podstawie art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkich kategorii na okres 2 /dwóch/ lat,

5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. K. kwotę 720 /siedemset dwadzieścia 00/100/ złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

6. na podstawie art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200,00 / dwieście 00/100/ złotych tytułem zwrotu częściowych kosztów sądowych zwalniając od ich uiszczenia w pozostałym zakresie.

SSR J. C.

Sygn. akt II K 1049/17

UZASADNIENIE

Z uwagi na złożenie przez oskarżyciela publicznego wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze, Sąd na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz zapadłych pozostałych rozstrzygnięć.

Uzasadnienie prawne

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony J. W. swym zachowaniem wyczerpała ustawowe dyspozycje art. 177 § 2 k.k. albowiem w dniu 19 lipca 2017 roku w miejscowości W. nieumyślnie spowodował wypadek komunikacyjny w ruchu lądowym, w ten sposób, że umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując na drodze krajowej (...) pojazdem mechanicznym tj. samochodem osobowym F. (...) nr rej. (...) zbliżając się do skrzyżowania z drogą powiatową (...) nie zachował wymaganej ostrożności oraz nie zachował prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem w efekcie czego uderzył w tył wykonującego manewr skrętu w prawo pojazdu P. (...) nr rej. (...) kierowanego przez E. G., w wyniku którego to zderzenia H. W. pasażerka samochodu F. (...) doznała obrażeń ciała określonych w art. 156 § 1 kk w postaci choroby realnie zagrażającej życiu to jest pęknięcie śledziony z krwawieniem do jamy otrzewnej, pęknięcia torebki wątroby złamania kości II – IV śródstopia prawego, złamania nasad łuku C2, złamania wyrostka poprzecznego L4, rany okolicy cięcia mostka.

Przypisany oskarżonemu czyn z art. 177 § 2 k.k. polega na spowodowaniu wypadku komunikacyjnego. Głównym przedmiotem ochrony na gruncie art. 177 § 1 i 2 k.k. jest bezpieczeństwo w komunikacji, a więc stan wolny od zakłóceń w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, które zagrażają zdrowiu człowieka. Przedmiotem ochrony jest również zdrowie człowieka, ponieważ komentowany przepis kryminalizuje spowodowanie co najmniej średniego uszczerbku na zdrowiu w szczególnych warunkach. Jego sprawcą może być tylko uczestnik ruchu. Tylko taki podmiot może naruszyć zasady bezpieczeństwa obowiązujące w tym ruchu. W orzecznictwie podkreśla się, że nie chodzi tutaj tylko o zasady stypizowane w przepisach, a więc mające charakter normatywny, ale również o zasady prakseologiczne, wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu (zob. uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Im więcej zasad bezpieczeństwa w ruchu sprawca naruszy, im poważniejsze jest ich naruszenie, tym wyższy jest stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być albo umyślne, albo nieumyślne.. Sam wypadek musi być objęty zawsze nieumyślnością. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że sam fakt naruszenia określonej zasady przez sprawcę nie oznacza, że automatycznie można przypisać mu skutki opisane w art. 177 § 1 czy 2 k.k. Na gruncie tego bowiem przepisu fundamentalne znaczenie ma problem związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu i skutkiem. Zatem przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter skutkowy. Do jego znamion należy spowodowanie co najmniej tzw. średniego uszczerbku na zdrowiu, tj. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia inny niż wskazany w art. 156 § 1 k.k., ale jednocześnie trwający dłużej niż 7 dni (§ 1) lub spowodowanie śmierci innej osoby albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (§ 2).

Przenosząc powyższe teoretyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy i biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny, wskazać należy, że nie budzi wątpliwości Sądu, okoliczność, iż oskarżony J. W. dopuścił się zarzucanego mu czynu. W myśl bowiem orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1976r. (VI KRN 135/76 OSNKW 1976/10-11/130 każdy kierowca jest zobowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć. Wiąże się z tym między innymi obowiązek baczного i ciągłego obserwowania całej jezdni.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, będący przedmiotem analizy i oceny sądu, pozwala na przypisanie oskarżonemu winy, gdyż w czasie swojego bezprawnego i karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa, nie dał posłuchu normie prawnej. Zarzucany oskarżonemu czyn był przez niego zawiniony, brak bowiem jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność bądź winę. Oskarżony w chwili dokonania czynu rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu jako znaczny należało uwzględnić charakter naruszonego dobra, rodzaj i wagę naruszonych zasad ruchu drogowego oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował nagminność przestępstw skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw wywołanych zachowaniem oskarżonego.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do winy oraz uprzednią niekaralność oskarżonego, który ma obecnie 82 lata.

Mając powyższe na uwadze, Sąd kierując się określonymi w art. 53 § 1 k.k. dyrektywami wymiaru kary wymierzył oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności uznając, że wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Jednocześnie stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr.

Na podstawie przepisów art. 69 § 1 kk. i art. 70 § 1 kk. obowiązujących w nowym brzmieniu od 01 lipca 2015r., Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat. Przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony było zdarzeniem epizodycznym i zostało spowodowane w sposób nieumyślny, a ponadto ucierpiała w nim żona oskarżonego, co stanowiło również dla oskarżonego przeżycie traumatyczne. Dlatego uwzględniając postawę oskarżonego, jego warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia Sąd uznał, iż takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów wychowawczych i zapobiegawczych.

Orzekając warunkowe zawieszenie wykonania kary Sąd na podstawie art. 72 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby (pkt. 3 wyroku). W myśl przepisu art. 169 § 3 kodeksu postępowania wykonawczego, w przypadku uprawomocnienia się wyroku, skazany będzie obowiązany stawiać się na wezwanie sądu lub kuratora sądowego i udzielać wyjaśnień. Taki zapis w/w przepisu oznacza w ocenie Sądu, iż to w postępowaniu przygotowawczym następuje realizacja tego obowiązku tzn. wtedy właśnie kurator lub sąd określają sposób i częstotliwość realizacji tego obowiązku. Dlatego w ocenie Sądu nietrafny jest pogląd (jedyny taki pogląd w doktrynie) A. Z., iż Sąd powinien dokładnie określić te elementy.

Na podstawie art. 42 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkich kategorii na okres 2 /dwóch/ lat (pkt. 4 wyroku).

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż wymierzając karę, obowiązek związany z okresem próby oraz środek karny wobec oskarżonego Sąd uwzględnił wniosek obrońcy oskarżonego o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy z uwagi na fakt, iż przyznał się on do zarzucanego mu czynu, okoliczności jego popełnienia w świetle zebranego materiału dowodowego nie budzą wątpliwości, a cele kary zostaną spełnione pomimo nieprzeprowadzania

rozprawy (art. 387 § 2 kpk). Pokrzywdzona (żona oskarżonego) prawidłowo zawiadomiona o terminie posiedzenia nie sprzeciwiła się wnioskowi, a prokurator obecny na rozprawie poparł wniosek oskarżonego. Wskazać należy, iż uwzględnienie wniosku nie byłoby możliwe gdyby prokurator wyraził sprzeciw wobec takiego wniosku. W tym przypadku w literaturze podkreśla się, że prokurator zawierając umowę z obroną, staje się organem quasi – orzekającym, licząc się z tym, że w większości przypadków umowa stanie się następnie wyrokiem skazującym. W wypadku akceptacji wyroku przez sąd wymierzone kary i środki karne nie mogą być inne od tych, które zaproponował prokurator za zgodą oskarżonego (przy możliwości ewentualnej zmiany wniosku za zgodą obu stron na rozprawie). Należy wskazać, że oskarżyciel publiczny odgrywa wówczas bezprecedensową rolę – nie jak dotychczas organu jedynie proponującego karę z pozycji interesów państwa i obywateli podczas głosów końcowych po zakończeniu przewodu sądowego, ale także rolę organu wnioskującego karę z uwzględnieniem interesów oskarżonego. („Sprawiedliwa kara a konsensualne formy zakończenia postępowania karnego W. C., C. K. i inni).

Zatem wniesienie ewentualnej apelacji przez prokuratora nastąpiłoby wbrew zawartej umowie pomiędzy stronami, co stawiałoby prokuratora w niekorzystnym świetle.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk uznając, iż oskarżony nie jest w stanie uiścić kosztów sądowych niniejszego postępowania w całości, dlatego orzekł od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200,00 złotych. Na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2006r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd przyznał adwokatowi K. K. kwotę 720,00 złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

SSR J. C.